

planetopija biblioteka osjeilna đosjećaii

TRANSURFING 1

prostranstvo
varijanti

VADIM ZELAND

Transurfing 1

Biblioteka **Osjetila i osjećaji**

Naslov izvornika:

Трансерфинг реальности. Ступень I: Пространство вариантов

© Вадим Зеланд, 2004

© Издание на русском языке. Издательская группа „Весь“, Россия, 2004

© Vadim Zeland, 2004

© Russian edition. Ves Publishing Group, Russia, 2004

© Vadim Zeland, 2004

© Prvi put objavio Ves Publishing Group, Rusija, 2004.

Иллюстрации Натальи Ивановой

Illustrations by Natalia Ivanova

Ilustracije Natalija Ivanova

Prevela **Vanda Gajšak Đokić**

Lektorirala **Ljiljana Puljar Matić**

Uredila **Danijela Duvnjak**

Grafičko oblikovanje **Ermego, Zagreb**

Naslovnica **Zlatko Havočić** (prema ilustraciji Natalije Ivanove)

Tisak **Printera grupa, Sveta Nedelja**

Nakladnik **Planetopija, Zagreb**

Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**

2. izdanje ožujak, 2009.

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-105-9

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 693854.

Vadim Zeland

Transurfing 1

Prostranstvo varijanti

Zagreb, 2009.

Sadržaj

Predgovor	8
1. Model varijanti	11
<i>U ovom poglavlju daje se teoretski uvod u transurfing. Konceptualni temelj transurfinga je model varijanti, načelno novi pogled na ustroj našeg svijeta. Čovjek ne zna za ono što je teško postići, već jednostavno dobiva ono što želi. Kako je to moguće?</i>	
Šum jutarnjih zvijezda	11
Čuvareva zagonetka	16
Sažetak	36
2. Klatna	39
<i>Grupe ljudi koji razmišljaju na isti način tvore energetske-informacijske strukture – klatna. Te se strukture počinju razvijati samostalno i ljude podčinjavaju svojim zakonima. Ljudi ne shvaćaju da nehotice djeluju u interesu klatna. Kako se oduprijeti glibu tlapnji?</i>	
Destruktivna klatna	39
Bitka klatna	44
Niti marioneta	48
Dobivate ono što ne želite	52
Propast klatna	54

Gašenje klatna	58
Jednostavna rješenja složenih problema	63
Stanje obješenosti	65
Sažetak	68
3. Val sreće	71
<i>Izrazi „sretan kao ptica” ili „kolo sreće” imaju sasvim materijalnu osnovu. Očito je da sreća i nesreća idu jedna za drugom, kao bijela i crna razdoblja. Kako isključiti crna razdoblja iz svog života?</i>	
Antipod klatna	71
Bumerang	73
Prijenos	76
Magični obredi	80
Sažetak	82
4. Ravnoteža	85
<i>Ljudi sami sebi stvaraju probleme i prepreke, a zatim trate snagu na njihovo svladavanje. U suprotnosti s općeprihvaćenim gledištem, transurfing pokazuje da uzroci problema leže u sasvim drugoj sferi. Kako odstraniti probleme iz svog života?</i>	
Suvišni potencijali	85
Nezadovoljstvo i osuda	90
Odnosi zavisnosti	95
Idealizacija i precjenjivanje	97
Prezir i taština	102
Nadmoć i inferiornost	104
Željeti imati i nemati	109
Osjećaj krivnje	113

Novac	119
Savršenstvo	122
Važnost	124
Od borbe prema ravnoteži	128
Sažetak	134

5. Potaknuti prijelaz 137

Zašto svaki stariji naraštaj smatra da je prije život bio bolji? Koliko je već generacija prošlo od početka povijesti čovječanstva! I svaki je naraštaj uvjeren da je svijet postao gori. Možemo li zaključiti da svijet teži degradaciji? No, kad bi to bilo tako, čovječanstvu bi preostalo tek nekoliko desetaka naraštaja, a zatim bi sve moralo propasti u pakao. Što se zapravo događa?

Smjena generacija	137
Lijevak klatna	142
Katastrofa	144
Rat	147
Nezaposlenost	149
Epidemija	150
Panika	152
Neimaština	153
Sažetak	160

6. Tijek varijanti 163

Odakle dolaze predosjećaji, intuicija, pretkazanja, otkrića, i umjetnička remek-djela? Stvara li ih i izumljuje uistinu ljudski razum? Tijek varijanti raskošan je dar razumu, ali čovjek ni ne zna da ga posjeduje. A što su znamenja i kako djeluju?

Polje informacija	163
Znanja niotkuda	166
Molitelj, Uvrijeđeni i Ratnik	170
Kretanje po tijeku	174
Putokazi	180
Olabaviti situaciju	186
Sažetak	194
O autoru	197

Predgovor

Dragi čitatelju!

Bez sumnje, vi, kao i svi ostali ljudi, želite živjeti udobno, u obilju, bez bolesti i šokova. Međutim, život se odvija po svom i vitla vama kao papirnatim čamčićem u uzburkanom brzacu. U potrazi za srećom već ste iskušali nemali broj općepoznatih metoda. Jeste li uspjeli mnogo postići u okvirima tradicionalnog pogleda na svijet?

U ovoj je knjizi riječ o vrlo čudnim i neobičnim stvarima. Toliko su šokantne da izazivaju nevjericu. No, vjera i nije potrebna. Ovdje se navode metode pomoću kojih ćete sve moći provjeriti sami. No, tada će se vaš uobičajeni pogled na svijet srušiti.

Transurfing je moćna tehnika koja omogućuje da, sa svakodnevnog gledišta, činite nemoguće stvari, a osobito omogućuje upravljanje sobom prema vlastitom nahođenju. Neće biti nikakvih čuda. Očekuje vas nešto više. Predstoji vam da se uvjerite kako je neizvjesna stvarnost mnogo čudesnija od bilo kakve mistike.

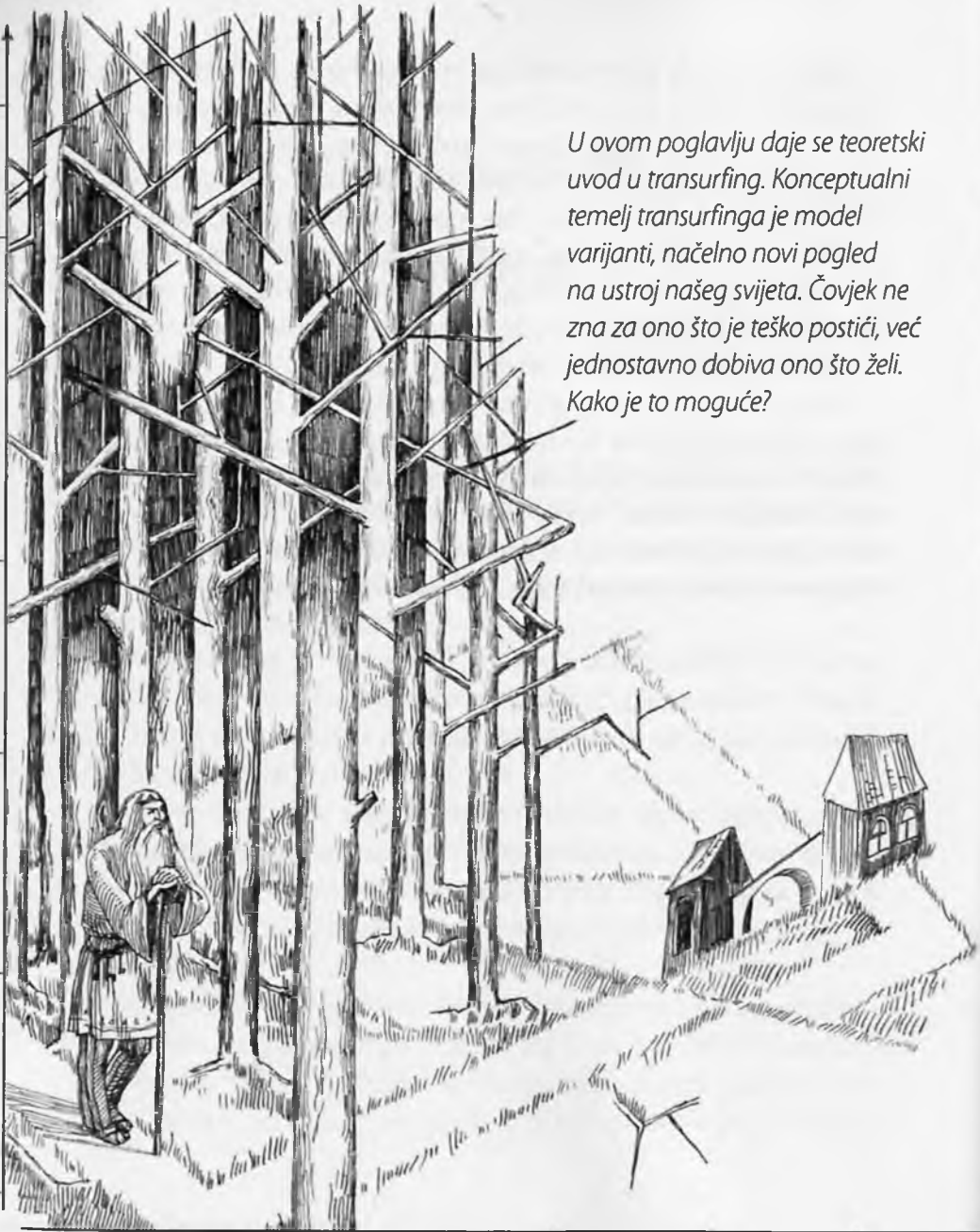
Mnogo je knjiga koje poučavaju kako doći do uspjeha, kako se obogatiti i postati sretnim. Perspektiva je privlačna, jer tko to ne želi? Otkriješ određenu knjigu – različite zadatke, meditaciju, rad na sebi. Ubrzo postaje dosadno. Život je ionako kao ispit, a ponovno vam predlažu da se naprežete i nešto istiskujete iz sebe.

Uvjeravaju vas da ste nesavršeni te se stoga morate promijeniti, inače se nemate čemu nadati. Moguće da niste sasvim zadovoljni sobom. No, u dubini duše, vama se uopće ne da mijenjati sebe. I dobro je što vam se ne da. Ne vjerujte nikomu tko govori da ste nesavršeni. Tko može znati kakvi vi trebate biti? Nije potrebno mijenjati sebe. Izlaz uopće nije ondje gdje ga tražite.

Nećemo se baviti zadacima, meditacijama i introspekcijom. Transurfing nije nova metoda samousavršavanja, već načelno drukčiji način mišljenja i djelovanja kako biste postigli ono što želite. To se ne dobiva, već se ostvaruje. I ne treba mijenjati sebe, već se treba vraćati k sebi.

Svi mi u životu mnogo griješimo, a onda maštamo o tome kako bi bilo lijepo vratiti prošlost i sve ispraviti. Ne obećavam vam „rezerviranu kartu za djetinjstvo“. Ispravljanje pogrešaka može biti slično povratku u prošlost. Štoviše, ide se „naprijed u prošlost“. Smisao ovih riječi bit će jasan tek na kraju trilogije. Niste nigdje mogli čitati ili slušati o ovome što vam se spremam ispričati. Zato se pripremite za neočekivano, koliko čudesno, toliko i ugodno.

U ovom poglavlju daje se teoretski uvod u transurfing. Konceptualni temelj transurfinga je model varijanti, načelno novi pogled na ustroj našeg svijeta. Čovjek ne zna za ono što je teško postići, već jednostavno dobiva ono što želi. Kako je to moguće?

Model varijanti

Maštanja se ne ostvaruju.

Šum jutarnjih zvijezda

Probudio me lavež psa iz susjedstva. Gnjusni stvor uvijek me probudi. Kako ga mrzim! Zašto me moraju buditi zvukovi koje proizvodi ta žgadija? Treba otići u šetnju, smiriti se i nekako se oduprijeti žarkoj želji da potpalim susjedu kuću. Kakav oas, takav gazda. Vječno se u moj život dovuku nekakvi gadovi koji me žele iskoristiti. Živčano se oblačim. Opet su nestale moje papuče. Gdje ste, prepredeni izrodi? Kad vas nađem, bacit ću vas!

Na ulici magla, sivilo. Išao sam skliskom stazicom kroz mračnu šumu. Gotovo je sve lišće otpalo, ogolivši siva debla polumrtvog drveća. Zašto živim usred tog tamnog kala? Posežem za cigaretom. Kao da mi se ne puši, ali stara navika govori mi što treba. Treba li? Otkad mi je to cigareta postala obavezna stvar? Da, dovoljno je odvratno pušiti ujutro na prazan želudac. Nekada, u veselom društvu, cigareta je predstavljala zadovoljstvo, bila je nekakav simbol mode, slobode, stila. No, praznicima je kraj i nastupa kišna, siva svakodnevica puna muljevitih problema. I svaki problem nekoliko puta načinjaše cigaretom te si govoriš: sad ovu popušim, odahnem i iznova se udubim u bljutavu rutinu.

Dim cigarete ušao mi je u oči pa sam ih na trenutak prekrpio rukama poput uvrijeđenog djeteta. Kako mi je sve dojadilo. I tada me, kao potvrda mojih misli, grana breze, koja se prepredeno svinula, bolno udarila po licu. Hulja! U

bijesu sam je slomio i bacio u stranu. Objesila se na drvetu te se počela njihati i poskakivati poput pajaca, kao da ukazuje na moju nemoć da išta promijenim na ovom svijetu. Potišteno sam se pokupio dalje.

Svaki put kad sam se trudio boriti s ovim svijetom, on je u početku namjerno popuštao, ulijevajući mi nadu, ne bi li me zatim dobro opalio po nosu. Samo filmski junaci dolaze do cilja, sklanjajući sve sa svog puta. U stvarnosti je drukčije. Život je sličan ruletu. U početku dobiješ jednom, dvaput, triput. Umišljaš da si pobjednik i već ti se čini da je cijeli svijet tvoj, no u konačnici uvijek ostaješ gubitnik. Ti si tek praznična guska, koju šopaju kako bi je potom ispekli i pojeli uz zvuke vesele glazbe i smijeha. Pogriješio si, to nije tvoj blagdan. Pogriješio si...

Koprcajući se u tim neveselim mislima, stigao sam do mora. Mali su valovi zlobno grizli pješčanu obalu. More me nedruželjubivo udaralo hladnom vlagom. Tusti galebovi lijeno su hodali obalom i kluvali nekakvu trulež. U očima im je bila hladna, crna praznina. Bile su tako hladne i neprijateljske, kao da su odražavale cijeli svijet koji me okružuje.

Neki je skitnica na obali skupljao prazne boce. Bježi odatle, blatni stvore, želim biti sam. Ne, čini se da ide prema meni. Sigurno će žicati. Bolje da krenem kući. Nigdje nikoga. Kako sam umoran. Taj umor je uvijek sa mnom, čak i kad se odmaram. Živim kao da služim zatvorsku kaznu. Čini se da se ovdje hitno treba sve izmijeniti, započeti novu etapu. Tada ću postati drukčiji te ću se moći radovati životu. No, to je sve u budućnosti. A sada je sve turobna robija. Sve čekam, a budućnost ne dolazi. Sad ću, kao i obično, pojesti bezukusni doručak i uputiti se na svoj dosadni posao, gdje ću opet davati rezultate koji su potrebni nekom drugom, a ne meni. Još jedan dan tegobnog i besmislenog života...

Probudio sam se od šuma jutarnjih zvijezda. Zašto sam usnuo turoban san? Kao da mi se vratio komadić prošlog života. Dobro da je sve bio samo san. Protegnuo sam se s olakšanjem kao što to radi moj mačak. Eto njega, lijencine,

kako leži, razvlači se i samo ušima pokazuje da je svjestan moje prisutnosti. Ustaj, uhata njuško. Ideš sa mnom u šetnju? Naručio sam si sunčan dan i uputio se prema moru.

Stazica je vodila kroz šumu i postupno se šum jutarnjih zvijezda stopio sa zborom ptičjeg naroda. Osobito se trudio netko u grmlju: „Kra! Kra!“ Tu je taj nevaljalac. Mala, paperjasta grudice, kako uspijevaš tako glasno pištati? Začudo, prije mi nije palo na pamet da ptice imaju sasvim različite glasove, ali ni jedan nije u nesuglasju s cijelim zborom te se uvijek postiže takva složna simfonija, kakvu ne može proizvesti ni jedan majstorski orkestar.

Sunce je pružilo svoje zrake kroz drveće. Ta je čarobna svjetlost oživjela prostornu dubinu i jarkost boja, pretvorivši šumu u čudesni hologram. Stazica me brižno dovela do mora. Smaragdni valovi tiho su se došaptavali s topim vjetrom. Obala se činila beskrajnom i pustom, ali ja sam osjećao ugodu i smirenost, kao da je taj prenapučeni svijet posebno za mene izdvojio samotan kutak. Neki smatraju prostranstvo koje nas okružuje iluzijom koju stvaramo mi sami. Ali ne, ja nisam toliko uobražen da tvrdim kako je sva ta divota samo produžetak mog shvaćanja.

Još pod mučnim dojmom snoviđenja, počeo sam se sjećati svog prijašnjeg života, koji je zapravo bio baš tako tmuran, bez radosti i nade. Vrlo često sam, kao i mnogi drugi, pokušavao od tog svijeta dobiti ono što mi tobože pripada. Umjesto odgovora, svijet se ravnodušno okretao dalje. Savjetnici, koji su mudrost stekli iskustvom, govorili su mi da se on neće tek tako predati te da ga treba osvojiti. Tada sam se pokušavao boriti s njim, no tako nisam ništa postizao, samo sam trošio snagu. Savjetnici su i za taj slučaj imali spreman odgovor: slab si, prvo se promijeni, a onda traži nešto od svijeta. Pokušao sam se boriti protiv sebe, ali pokazalo se da je to još teže.

Ali, jednom sam sanjao da sam se našao u rezervatu prirode. Okruživala me neopisiva ljepota. Hodao sam i divio se svoj toj divoti. Tada se pojavio ljutiti starac sijede brade, kako sam shvatio, Čuvar rezervata. Šutke je pazio na mene. Krenuo sam prema njemu i tek što sam otvorio usta, on me odriješito oslovio. Hladnim je tonom rekao kako ništa ne želi čuti, kako mu je dosta hirovitih i pohlepkih posjetitelja koji su vječno nezadovoljni i koji stalno nešto trebaju, glasno buče i za osobom ostavljaju hrpe smeća. S razumijevanjem sam kimnuo i krenuo dalje.

Jedinstvena priroda rezervata jednostavno me ošamutila. Zašto ranije nisam dolazio ovamo? Kao opčinjen hodao sam bez određenog cilja i zvjerao na sve strane. Savršenstvo prirode oko mene bilo je nemoguće opisati riječima. Stoga mi je u glavi bila neka ushićena praznina.

Ubrzo se preda mnom opet pojavio Čuvar. Grub izraz njegova lica nekako se smekšao. Gestom mi je pokazao da ga slijedim. Popeli smo se na vrh zelenog brijega i otkrio nam se pogled na dolinu zapanjujuće ljepote. Tamo se nalazilo neko naselje. Malene su se kuće utopile u zelenilu i cvijeću, kao da su ilustracija čudesne bajke. Tu bi se sliku moglo gledati s ganućem kad se ne bi činila pomalo nestvarnom. U meni se javila sumnja da može postojati samo u snu. Upitno sam pogledao Čuvara, no on se samo nacerio u bradu kao da želi reći: „Toga će biti još!”

Spuštali smo se u dolinu kad sam postao svjestan da se ne sjećam kako sam dospio u rezervat. Poželio sam od starčića dobiti bar nekakvo objašnjenje. Čini se da sam izustio neumjesnu primjedbu o tome kako se sigurno dobro osjećaju sretnici koji si mogu dopustiti da žive usred takve ljepote. Na to je on razdraženo odgovorio: „A tko tebi brani biti među njima?”

Zavrtio sam općepoznatu ploču o tome da se ne rađa svatko u raskoši i kako nitko ne može raspolagati svojom slobodom. Čuvar nije prokomentirao moje riječi, već je rekao: „U tome i jest stvar, svaki je čovjek slobodan izabrati vlastitu sudbinu. Jedinstvena sloboda kojom raspoložemo je sloboda izbora. Svatko može izabrati sve što poželi.”

Takvo rasuđivanje nikako se nije slagalo s mojom predodžbom o životu te sam počeo prigovarati. No, Čuvar nije htio ni slušati: „Glupane! Ti imaš pravo birati, no ti se tim pravom ne koristiš. Jednostavno ne razumiješ što znači birati.” Kakve gluposti! Nisam se mogao smiriti. Kako mogu birati sve što poželim? Moglo bi se pomisliti kako je na ovom svijetu sve dopušteno. I odmah sam shvatio da je sve ovo samo san. Sav smeten, nisam znao kako postupiti u ovakvoj čudnoj situaciji.

Ako me pamet ne vara, napomenuo sam starcu da u snu, kao uostalom i na javi, može izvaliti bilo kakvu glupost, pa je u tome sva njegova sloboda. No, kao što ste i pomislili, primjedba ga uopće nije pogodila i samo se nasmijao mjesto odgovora. Shvaćajući svu besmislenost situacije (zašto sam uopće ulazio u raspravu s likom iz svog sna?), već sam počeo razmišljati nije li mi se bolje probuditi. Starčić kao da je pogodio moje misli. „No, dosta je, imamo malo vremena”, rekao je. „Nisam očekivao da će mi poslati kretena poput tebe. No i to mi daje snage da ispunim svoju misiju.”

Mislim da sam ga počeo ispitivati o toj misiji i o tome tko su „oni”. Moja je pitanja ignorirao, ali mi je zadao svoju, kako mi se tada činilo, idiotsku zagonetku: *„Svaki čovjek može steći slobodu biranja svega što poželi. Evo ti zagonetka: kako dobiti slobodu? Ako odgonetneš, jabuke će ti pasti u nebo.”*

Kakve sad jabuke? Već sam počeo gubiti strpljenje te sam rekao kako ne namjeravam ništa pogađati, jer su samo u snovima i bajkama moguća razna čuda, a u stvarnosti jabuke na kraju krajeva uvijek padaju na zemlju. Na to je odgovorio: „Dosta! Idemo, moram ti svašta pokazati.”

Probudivši se, shvatio sam da se, nažalost, ne sjećam nastavka sna. Svejedno, ostao mi je jasan osjećaj kao da mi je Čuvar usadio nekakvu

informaciju, koju nisam mogao izraziti riječima. U pamćenje mi se urezala samo jedna nerazumljiva riječ – *transurfing*. Jedina misao koja mi se vrtjela po glavi bila je da nije nužno da sam uređujem svoj svijet, jer sve je već davno sazdana bez mog sudjelovanja i za moju dobrobit. Stoga se ne treba boriti sa svijetom za mjesto pod suncem. To je najneučinkovitiji način. Nitko mi ne brani jednostavno *izabrati* za sebe taj svijet u kojem bih želio živjeti.

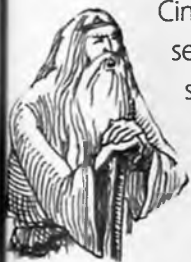
Isprva mi se ta zamisao činila apsurdnom. I ja bih, najvjerojatnije, zaboravio taj san, no ubrzo, na moje veliko čuđenje nešto je izašlo na vidjelo. U pamćenju su mi se počela javljati sasvim jasna sjećanja o tome što je Čuvar smatrao pod riječju *izabrati* te kako to činiti. Rješenje Čuvarove zagonetke došlo je samo od sebe, niotkuda. Svakog mi se dana otkrivalo nešto novo, i svaki sam put proživljavao veliko divljenje na granici sa strahom. Nisam u stanju racionalno objasniti odakle su se pojavila sva ta znanja. Samo jedno mogu potvrditi s potpunim uvjerenjem: u mojoj se glavi nije moglo roditi ništa slično.

Otkad sam otkrio *transurfing* (točnije, otkad su mi dopustili da to činim), moj se život ispunio novim radosnim smislom. Svatko tko se bar jednom bavio nekim stvaralaštvom zna kakvu radost i zadovoljstvo donosi djelo koje ste stvorili svojim rukama. No, to nije ništa u usporedbi s procesom stvaranja svoje sudbine. Uobičajeno značenje izraza „krojiti svoju sreću“ ovdje nije sasvim odgovarajuće. *Transurfing* je način biranja svoje sudbine doslovno kao što birate robu u supermarketu. Baš o tome što sve znači i želim govoriti. Saznat ćete zašto „jabuke mogu padati u nebo“, što je „šum jutarnjih zvijezda“, kao i mnoge druge neobične stvari.

Čuvarova zagonetka

Postoje različiti pristupi interpretaciji sudbine. Neki od njih su sadržani u tome da je sudbina kob, nešto unaprijed predodređeno. Vrdaj koliko hoćeš, sudbini izbjeci nećeš. S jedne strane, takva interpretacija tlači svojom bezizglednošću.

Čini se da ako je čovjeka snašla nepovoljna sudbina, nema nikakve nade da se stanje popravi. Ali, s druge strane, uvijek ima ljudi kojima takvo stanje stvari odgovara, jer ugodno je i utješno kada je budućnost više-manje predvidljiva i ne plaši svojom neizvjesnošću.

I sva ta fatalna neizbježnost kobi u takvom shvaćanju izaziva osjećaj nezadovoljstva i unutarnjeg protesta. Čovjek lišen uspjeha žali se na svoju sudbinu: zašto je život tako nepravedan? Jedan ima svega u obilju, a drugi neprekidno trpi oskudicu. Jednomu sve uspijeva lako, a drugi od posla ne zna gdje mu je glava, no sve mu je uzaludno. Jednog je priroda obdarila ljepotom, pameću i snagom, a drugi, ne zna se zbog kakvih grijeha, cijeli život nosi drugorazredno obilježje. Odakle takva nejednakost? Zašto život koji u svojoj raznolikosti nema granica nameće različita ograničenja određenim grupama ljudi? Što su skrivali ti manje sretni?

Prikraćen čovjek osjeća se uvrijeđeno, ako ne i izmučeno, te nastoji pronaći neko objašnjenje takvog stanja stvari. Nailazi na raznorazna učenja, poput karme za grijeha iz prošlih života. Moglo bi se pomisliti da se Gospodin Bog samo i bavi time da odgaja svoju nemarnu djecu, ali čak i uz svu svoju moć doživljava teškoće sa samim procesom odgoja. Umjesto toga da kažnjava za grijeha učinjene za života, Bog iz nekog razloga odgađa kaznu za kasnije, ali kakvog smisla ima kažnjavati čovjeka za ono čega se ne sjeća.

Postoji i druga, ohrabrujuća verzija nejednakosti, prema kojoj oni koji su prikraćeni i koji pate, odmah dobivaju izdašnu nagradu, no opet negdje na nebesima ili u nekom sljedećem životu. U svakom slučaju, slična objašnjenja nisu u potpunosti zadovoljavajuća. Postoje li prošli ili budućí životi ili ne, praktički je nevažno, jer čovjek pamti i shvaća samo jedan, ovaj život i u određenom smislu on mu je jedinstven.

Ako budemo vjerovali u predodređenost sudbine, smirenost će nam koristiti više nego tuga. I opet nailazimo na nova objašnjenja

tipa: „Želiš li biti sretan, samo daj.“ Ostani optimist i zadovolji se onim što imaš. Čovjeku daju na znanje da je nesretan jer je vječno nezadovoljan i želi previše toga. Zadovoljan treba biti prema definiciji. Treba se veseliti životu. Čovjek bi se i složio s tim, ali ne da mu se s radošću dočekivati sivu stvarnost. Zar nema prava željeti nešto više? Zašto bi se prisiljavao na veselje? Ako se prisiljava, tada mu je sasvim svejedno.

Uokolo vječno trčkaraju neke „prosvjetljene“ osobe koje pozivaju na sveopću ljubav i opraštanje. Tom se iluzijom moguće ogrnuti kako se ne bi nezaštićeni sudarali s okrutnom stvarnošću i tada će svakako odmah biti bolje. Ali, u dubini duše, čovjek ne može pojmiti zašto je dužan praštati onima koje mrzi i voljeti one prema kojima je ravnodušan. Kakve koristi on ima od toga? Time se ne dobiva istinska, već iznuđena sreća. Kao da radost ne može doći sama, već je treba istiskivati iz sebe kao pastu iz tube.

Naravno, postoje ljudi koji ne vjeruju u to da je život toliko dosadan i primitivan da se svodi na jednu predodređenu sudbinu. Oni se ne žele zadovoljiti time što imaju te se više vole veseliti postignućima, a ne objektivnoj stvarnosti. Za te ljude postoji drugačija koncepcija sudbine: „Čovjek je sam kovač svoje sreće.“ No, poznato je da se i za sreću treba boriti. Nego što? „Znalci“ kažu da ništa ne dolazi samo od sebe. Reklo bi se da je to neosporna činjenica. Ako ne želiš prihvatiti sreću kakva ti je dana, znači da se za nešto drugo treba boriti rukama i nogama.

Poučne priče svjedoče o tome kako su se junaci hrabro borili i samopožrtvovno se mučili dan i noć, ostvarujući nezamislive poduhvate. Pobjednici su osvojili lovorike uspjeha samo tako što su prošli kroz sve teškoće i uskraćivanja upornom borbom. No, i tu nije sve lako. Bore se i trude milijuni, a istinski uspjeh postižu samo pojedinci. Moguće je potratiti cijeli život na očajničku borbu za mjesto pod suncem, a da se ništa ne postigne. Zašto je život tako nemilosrdan i okrutan?

Kakva je to mučna nužnost boriti se protiv svijeta i postići svoj cilj. A ako se svijet ne preda, znači, nužno je boriti se protiv sebe. Ako si tako bijedan,

bolestan, ružan i nesretan, znači, sam si za to kriv. Ti si nesavršen pa si stoga prisiljen promijeniti se. Čovjek se mora suočiti s činjenicom da on u svojoj biti predstavlja skup nedostataka i mana na kojima treba intenzivno raditi. Mučna slika, zar ne? Iz toga proizlazi: ako čovjek nije odmah uspio i nije se rodio bogat i sretan, tada je njegov udes ili smireno nositi svoj križ ili cijeli život posvetiti borbi. Nekako se duša ne može poveseliti takvom životu. Zar u toj bezizlaznosti nema nikakvog tračka nade?

A izlaz već postoji. Izlaz je toliko jednostavan koliko i ugodan, za razliku od navedenih, jer se zasniva na sasvim drugačijem gledištu. Konceptija sudbine prema transurfingu temelji se na načelno drukčijem modelu svijeta. Ne žurite razočarano mahati rukama i vikati da vam pokušavaju naturiti nekakvu novu tlapnju. Složit ćete se da je svaka od poznatih konceptija sudbine sazdana na određenom svjetonazoru, koji se pak temelji na nekim nedokazivim polazišnim točkama.

Na primjer, materijalizam se temelji na tvrdnji da je materija primarna, a svijest sekundarna. Idealizam tvrdi upravo suprotno. Iako ni jedno ni drugo uvjerenje nije dokazivo, na njihovim se temeljima grade modeli svijeta, koji su svi jako uvjerljivi i imaju predane zagovornike. Oba usmjerenja u filozofiji, znanosti i religiji objašnjavaju svijet na svoj način i na svoj su način ispravna ili neispravna. Nikada nećemo uspjeti savršeno točno opisati apsolutnu istinu jer su shvaćanja kojima se koristimo sama po sebi relativna. U poznatoj priči o tri slijepca kaže se da je jedan opipao slonovu surlu, drugi nogu, a treći uho i svatko je od njih iznio svoju procjenu o kakvoj se životinji radi. Stoga je dokazivati da je jedan opis sasvim vjeran, a drugi nije, potpuno besmisleno. Bitno je da opis vrijedi.

Vama je sigurno poznata ideja da je stvarnost iluzija koju stvaramo mi sami. Premda, nitko nije smisleno objasnio odakle ta iluzija dolazi.

Zar svi gledamo „film u kinu“? To znači, naravno, da postoji sitno, ali u određenom smislu razumno zrno sumnje. Postoji i drugo mišljenje prema kojem je sve sasvim suprotno. Materijalni je svijet tek mehanizam koji djeluje prema krutim zakonima i naša spoznaja ne može ništa odrediti. I u tome je također neosporni djelić istine.

No, ljudski je razum tako ustrojen da nastoji pod nogama imati čvrsto tlo bez višeznačja. Zato se i želi zgromiti u prah i pepeo jednu teoriju i na pijedestal postaviti drugu, čime se upravo i bave znanstvenici na prijelazu tisućljeća. Nakon svake borbe za istinu na bojišnici ostaje neozlijeđena samo jedna činjenica: *svaka je teorija tek određeni aspekt pojave mnogovarijantne stvarnosti.*

Svaka se teorija potvrđuje s vremenom, a zatim stječe pravo na postojanje. Svaka koncepcija života funkcionira na taj način. Ako ste odlučili da je sudbina nešto predodređeno, što niste u stanju izmijeniti, znači da će tako i biti. U tom se slučaju dobrovoljno prepuštate u tuđe ruke, nije važno čije, i postajete lađica koja plovi kako je valovi nose. Ako pak smatrate da sami krojite svoju sudbinu, time svjesno na sebe preuzimate odgovornost za sve što se događa u vašem životu. Borite se s valovima u nastojanju da upravljate svojom lađicom. Obratite pozornost na to što se događa: *vaš se izbor uvijek ostvari.* Kakav god svjetonazor izabrali, istina će biti na vašoj strani. A ostali će se sporiti s vama baš zato što su i oni u pravu.

Ako neki fenomen stvarnosti treba uzeti za početak prebrojavanja, tada se iz njega mogu izvesti razna znanja. I to će znanje biti iznutra neproturječno i uspješno će početi odražavati jednu od pojava stvarnosti. Za utemeljenje cjelokupnog znanja dovoljno je uzeti samo jednu ili nekoliko činjenica, koje nisu do kraja poznate, ali sve već imaju svoje mjesto.

Na primjer, kvantna fizika temelji se na nekoliko nedokazivih istina, na postulatima. Nedokazive su jer same služe iskonskoj, početnoj točki gledanja. Objekt mikrosvijeta u kvantnoj fizici smatra se u pojedinim slučajevima

česticom, a u drugima valom. Znanstvenici nisu uspjeli jednoznačno interpretirati takav dualizam, stoga su ga jednostavno prihvatili kao činjenicu u svojstvu aksioma. Temeljna načela kvantne fizike pomiruju mnogostranost oblika pojave stvarnosti, kao kad bi se slijepci dogovorili da slon u jednom slučaju izgleda kao stup, a u drugom kao zmija.

Ako se pri opisivanju objekta mikrosvijeta može izabrati njegovo svojstvo čestice kao osnovno, tada će se dobiti model atoma koji je sazdao poznati fizičar Niels Bohr. U tom se modelu elektroni vrte u krug oko jezgre, slično planetima u Sunčevom sustavu. Ako se kao osnovno svojstvo bira val, atom će sličiti ispranome platnu. Kako jedan, tako i drugi model funkcionira odražavajući određene oblike pojave stvarnosti. Opet ispada da *postizemo ono što biramo*.

Općenito, svaka pojava može služiti kao temeljno načelo, polazna točka grane znanosti koja će bezuvjetno funkcionirati i imati pravo na postojanje. U svojoj potrazi za istinom ljudi su uvijek nastojali shvatiti prirodu svijeta, izučavajući njegove pojedinačne aspekte. Gomile znanstvenih saznanja pojavile su se kao opisi i objašnjenja ovih ili onih prirodnih pojava. Tako su nastale određene grane znanosti koje su često međusobno bile proturječne.

Narav svijeta je jedna, no postojano pokazuje različite oblike. Ljudi ne stignu shvatiti ni kako treba promotriti i objasniti jedno lice, a već se pojavljuje drugo, koje se nikako ne slaže s onim prethodnim. Znanstvenici pokušavaju objediniti različite pojave stvarnosti kako bi uklonili proturječja, no to im ne ide lako. Postoji samo jedna jedina činjenica koja ne podliježe sumnji, koja objedinjuje i pomiruje sve grane znanosti, a to je višestrukost i mnogostranost oblika pojava stvarnosti. *Mnogovarijantnost našeg svijeta njegova je prvobitna i temeljna odlika*.

Pokušavajući objasniti određene pojave, zagovornici različitih grana znanosti iz nekog razloga zaobilaze baš tu činjenicu. Ustvari, što bi se odatle još dalo

izvući? Mnogovarijantnost služi kao početak odbrojanja, poput nule na koordinatnoj mreži. Bilo koja polazna točka različitih grana znanosti u odnosu na njih je sekundarna. Međutim na ishodišnu točku ne obraćaju pozornost kao da ona u sebi ne sadržava nikakve informacije. A ne samo da tu nema manje informacija, već su i zadivljujuće.

Kako bismo riješili Čuvarovu zagonetku, kao početnu točku uzet ćemo baš svojstvo mnogovarijantnosti. Drugim riječima, kao postulat prihvatit ćemo činjenicu da *stvarnost ima mnogostruke oblike pojave*. Bez obzira na opći karakter našeg temeljnog načela, uvjerit ćemo se koliko zanimljivo i neočekivano znanje ono otkriva.

Počnimo od toga da oblici pojave stvarnosti moraju imati zakon iz kojeg proizlazi sva ta mnogostranost. Gdje su „zapisani” svi zakoni našeg svijeta? On se pojavljuje kao kretanje materije kroz prostor i vrijeme. To je kretanje podložno određenim zakonima. Kao što znate, točke se smještaju na dijagramu funkcija u skladu s određenom matematičkom formulom. Može se reći da određene funkcije postaju zakon kretanja točke na dijagramu. No, formule su kao i zakoni apstraktni pronalasci ljudskog uma, stvorene radi udobnosti shvaćanja. Mali su izgledi da ih priroda negdje čuva.

Na koji je još način moguće odrediti raspored točaka na dijagramu? Naravno, pomoću beskonačno velikog masiva koordinata svih točaka. Kapacitet ljudskog pamćenja je ograničen i ne može se nositi s golemom količinom. No, za prirodu beskonačnost nije problem. Njoj nije nužno donositi zaključke o rasporedu i kretanju točaka na dijagramu u obliku formula. Ako liniju fikcije razbijemo na beskonačno male točke, svaku je točku moguće promatrati kao uzrok, a sljedeću samo kao posljedicu. Kao rezultat, svako kretanje materijalne točke u prostoru i vremenu moguće je predstaviti u obliku beskonačno dugog, neprekinutog lanca beskrajno malih uzroka i posljedica.